

Cijenjeni jezikoslovci! Kada sam prije gotovo mjesec dana čula da pripremate novi pravopis koji bi mogao postati i službeni bila sam oduševljena. Prijedlog ovog pravopisa nakon objave nisam odmah proučila jer sam bila u strci, ali sam čula mnoštvo kritika i razočaranost mnogih ljudi s njegovim ješenjima. Upitala sam se što bi to moglo tako ljude iritirati, što je to tako strašno u vašem pravopisu? Nakon što sam našla malo vremena prošli tjedan krenula sam proučavati novi pravopis i toliko sam se razočarala i naživcirala da sam uistinu osjetila potrebu da i ja, za vas nebitna jedinka, kažem što mislim o tome. Ono što me zaista naljutilo je vaše preporučeno rješenje za pisanje imena iz zemalja koje se ne služe latiničnim pismom. Fonetsko pisanje imena kao način pisanja koji je u suvremenom jeziku gotovo u potpunosti napušten i još se jedino drži kad je riječ o zemljama koje koriste ćirilicu? Način pisanja koji jedino promoviraju rijetki Anić-Silićevi obožavatelji? Zašto? Čemu? Je li to povratak Vuka i novosadskog pravopisa? U svojem poslu najčešće se bavim azijskim kulturama i kada god mogu koristim hrvatsku literaturu. Zaista ne znam koliko sam puta naišla na neko osobno ime, ime grada ili rijeke fonetski zapisano u hrvatskim izdanjima. Upravo suprotno, imena su napisana onako kako ih ti jezici pišu kada koriste latinicu. Osim toga i ostali pravopisi, a i onaj službeni u školama, ne primjenjuje fonetsko pravilo. Pregledala sam danas, na briznu, oko pedesetak knjiga i priručnika koji su mi bili dostupni u radnoj sobi i osim Čang Kaj-Šeka nisam naišla na niti jedno ime napisano fonetski, uključujući imena gradova i rijeka. Riječ je o hrvatskim izdanjima, a najstarija knjiga među njima tiskana je još 1976!!! Sad bismo morali pisati Akira Kurosava, Jasuši Akaši, Fukušima, Okinava, Ivo Džima... Stvarno, Ivo Džima? Koliko je meni poznato Okinawa i Iwo Jima su nazivi toliko poznati i zna se kako se pišu i kako su se pisali. Zavirite u enciklopedije, leksikone, priručnike, školske udžbenike. Pronađite te fonetske zapise i nakon toga one koje nisu fonetizirani i analizirajte koliko je jednih, a koliko drugih. Suvremena kretanja u hrvatskom jeziku su u potpunosti suprotna vašem prijedlogu, a to očito znate i sami budući da dopuštate i originalno pisanje jer vas svakodnevna praksa na to prisiljava i teško ju je negirati, zar ne. Umjesto da imamo jasno i jednostavno pravilo koje bi propisivalo da se imena pišu latinicom onako kako se pišu u jezicima (državama) iz koje dolaze bez obzira kojim se pismo ti jezici originalno služe nudi nam se polovično i zastarjelo rješenje koje potpunosti zanemaruje suvremenu praksu koja je prihvaćena u hrvatskom jeziku. Želim natrag svoj jezik, ne želim Vuka! Ana Kovačević